

Kada razmišljam o Danu žena, ne mogu, da ne razmišljam, kako se osjećalo 15.000 žena, koje su marširale ulicama New Yorka, na najpoznatijem prosvjedu 8. ožujka 1908. godine. Tražile su tada veća prava, kraće radno vrijeme i bolje plaće. Tada nisu mogle znati, da mijenjaju povijest i da će ostati vječno zapamćene, kao žene heroji.

Voljela bih, da sam mogla biti tamo.

Već dvije godine kasnije, na prijedlog slavne njemačke socijalistice Clare Zetkin, održana je prva Međunarodna ženska konferencija u Kopenhagenu i ustanovljen je Međunarodni dan žena.

Da su se Clara Zetkin i tisuće žena, koje su imale hrabrost, snagu i odlučnost, zauzeli se za sebe i sve žene, mogle nekim slučajem, teleportirati u budućnost, mislim da bi se pomalo rastužile. Ostavile su nam bogato nasljeđe.

Nismo li ih pomalo i iznevjerile?

ŽENA RADNICA

Kao što je kod nas, gotovo sve postalo pomalo »prigodničarsko«, tako se i o ženskim pravima,

BJELOVARSKÉ ŽENE RATNICE

Autor Maja Geček-Jelić

Petak, 07 Ožujak 2014 19:47 - Ažurirano Petak, 07 Ožujak 2014 20:01

obespravljenosti i neravnopravnosti, većinom govori, samo na taj dan.

Priča se tada, o manjim plaćama žena za isti posao, o težem pronalaženju posla, lošijim uvjetima rada, o tome kako i danas, unatoč »modernom«
društvu u kojem živimo, žena radi, ali i odgaja djecu i brine o kući. I većinom je sve to istina.

Čast svim muškarcima koji su se »odrekli«
zadrtog patrijarhata, pa se bez problema »prime«
kuhanja, pranja veša, peglanja i ostalih kućanskih poslova.

No, realnost nam pokazuje, da su to uglavnom časne i pohvalne iznimke. Bravo dečki, svaka vam čast, ali i vašim majkama, koje su vas tako odgojile.

Pa se također, na taj dan, govori o mnogim zlostavljanim ženama koje su prošle pakao, o samohranim majkama, koje se, bez alimentacije i pomoći od strane drugog roditelja, »trgaju«
da prežive i prehrane svoju djecu, jer ipak... od dobre volje i ljubavi se ne živi.

Koliko smo same krive, a koliko smo spletom okolnosti i nepravdom, dovedene u situaciju da smo potplaćene radnice, majke, kuharice, peglačice, odgajateljice i čistačice svog doma? Često puta, kako stvari stoje, žene postaju robinje svojim šefovima, muževima, ali i djeci.

Feministkinje bi možda rekle, da je to njihov izbor i odluka, no, često puta, život baš i nije, crno bijeli film.

Možda se mnoge žene iz povijesti, koje su se svojim životom i djelom, borile za naša prava i posvetile čitav svoj život, toj važnoj misiji, »okreću u grobu«
? Ili bi bile ponosne na nas, što se unatoč svim nepovoljnim okolnostima, problemima i preprekama na koje svakodnevno nailazimo, borimo i težimo nečem boljem?

MRAČNA STRANA EMANCIPACIJE

BJELOVARSKE ŽENE RATNICE

Autor Maja Geček-Jelić

Petak, 07 Ožujak 2014 19:47 - Ažurirano Petak, 07 Ožujak 2014 20:01

Željele smo biti ravnopravne, pa smo tako dobile pravo glasa, pravo na školovanje i radna mjesta, koja su nekada bila privilegija muškaraca, pravo da odlučujemo želimo li radati ili ne i mnoga druga prava, na kojima smo većinom, sve od nas zahvalne.

No, u isto vrijeme, ostali su nam i svi oni, drugi poslovi. Većina žena koja radi (osim onih s jako modernim muževima ili s kućnim pomoćnicama i dadiljama), vraća se svakim danom s posla (ako imaju sreću da rade), pa obavlja, onaj svoj drugi posao. Iz dana u dan, jer surova stvarnost ne pita.

Jer ipak, jesti se mora, veš se neće sam oprati i ispeglati, djeci treba pomoć sa zadaćama ili im treba skidati temperaturu i kuhati čaj. Muž, tj. otac djece, ipak je jako umoran (jer je njegov posao uvijek teži i zahtjevniji) pa će već tradicionalno, malo odmoriti, ispruživši se na kauču, pogledati koju tekmu i popiti koje pivo.

Nakon toga bi možda još mogao, napisati na fejsu, nekom portalu ili forumu, poneki primitivno šovinistički status o ženama. Čisto onako, da mu dan bude potpun. Kako su žene loši vozači, kako im nikada nije do seksa, kako se ne razumiju u brojke, kako ništa ne rade i samo misle na šminku i nove krpice. I kako je svijet zaista, prepun sponzoruša. Ili će malo »baciti oko« na Iskricu, da vidi, što je novo u ponudi. Naporan je život muškaraca.

Žena će za to vrijeme, skuhati ručak za drugi dan, objesiti tonu veša, pospremiti stan, pomoći oko zadaća, utješiti prijateljicu koja ju je nazvala, da joj kaže kako ju muž vara, skinuti temperaturu i skuhati pravi biljni domaći čaj, po receptu svoje bake. Multitasking je nešto, samo ženama svojstveno.

A kada sve to obavi, žena, majka... i da, kraljica naravno, često puta će si pomisliti »zar mi je ovo sve trebalo?«

Bez lažnog moraliziranja, svi mi volimo svoju djecu najviše na svijetu, ali nam i svima, bar ponekad dođe, da pobjegnemo glavom bez obzira ili da ih katapultiramo u Nigdjezemsku. Možda bi ih Petar Pan, mogao malo pričuvati, da u miru »prodišemo«?

BJELOVARSKE ŽENE RATNICE

Autor Maja Geček-Jelić

Petak, 07 Ožujak 2014 19:47 - Ažurirano Petak, 07 Ožujak 2014 20:01

Ali da me sada muškarci, ne bi prozvali ženom mrziteljicom muškaraca, zločestom vješticom ili »isfrustriranom babom«, kako to neki znaju, činjenica je isto tako, da u današnje vrijeme, kada gotovo svaka treća žena ne radi i sjedi kod kuće, djeca nemaju kuhani ručak, jer se moraju, ali pod obavezno, pogledati sve moguće serije, nema ih satima kod kuće, jer se moraju popiti mnoge kave uz trač partiju s prijateljicama, s djecom se ne razgovara, a muž je neki lik, kojeg vide, samo povremeno.

Život nije bajka, nije neki sladunjavi američki film, gdje klasična obitelj, (mama, tata, nekolicina djece i naravno pas), sve rade zajedno, djeca se samo smješkaju, mama je odmorna i happy, a tata... tata radi odličan posao, a popodne uređuje kućicu na drvetu, za svoju divnu dječicu. Navečer djeca mirno spavaju (po mogućnosti od 9), a mama i tata, ispijaju neko hladno piće i zaljubljeno se gledaju, na svojoj novouređenoj terasi.

Željele smo biti ravnopravne, neovisne i samostalne. Ali sumnjam da ženama ipak i danas nije drago, kada im osoba suprotnog spola (ako još ima takvih kavalira) otvori vrata, pokloni cvijet, plati večeru ili pridrži kaput. Emancipacija je poništila romantizam, isto kao što su žene, dobivši svoja prava, dobile i još mnogo više obaveza.

BJELOVARSKE ŽENE HEROJI

Život je ponekad zaista teška borba, gdje bitke dobivaju najjači, najuporniji i najhrabriji. Oni sa mnogo čeličnih živaca i mnogo snage u sebi.

Kažu da iza svakog uspješnog muškaraca stoji uspješna žena, a iza svake uspješne žene... hmm, njena mama.

U današnje vrijeme, kada je borba za golu egzistenciju, postala naša gorka svakodnevnica, mnoge žene, koje možda samozatajno i u tišini, vode svoje velike životne bitke, zaista su žene heroji.

To je možda netko sasvim blizu vas, netko koga rijetko ikada primjećujete. Jer ne govori mnogo i samo svojim vrijednim radom, svojim velikim trudom i upornošću, uspijeva preživjeti.

BJELOVARSKE ŽENE RATNICE

Autor Maja Geček-Jelić

Petak, 07 Ožujak 2014 19:47 - Ažurirano Petak, 07 Ožujak 2014 20:01

O njima sigurno nećete čitati u novinama, niti gledati na televiziji. One nisu planetarno popularne, niti predmet interesa, širokih masa. Viđate ih svakodnevno, ali ne obraćate pažnju na njih.

One su npr. »tete« u našem obližnjem dućanu, koje rade mnogo sati, za sitnu plaćicu, od koje je velika umjetnost, preživjeti mjesec.

One su tete u vrtiću, koje tješe vaše dijete kada je tužno, uspavljaju ga i pokušavaju ga nagovoriti na sto mogućih načina, da pojede, ono zdravo varivo. Skidaju mu temperaturu, grle ga kada odlazite. A nakon svog radnog vremena, nakon mukotrpne borbe s tridesetak razigranih mališana, odlaze kući, gdje ih čeka, još stotinu drugih obaveza.

One su medicinske sestre, koje nakon naporne noćne smjene, dolaze kući da djeci daju doručak, skuhamo ručak, pripreme ih za školu, rušeći se od umora.

One su radnice u tvornici, koje odlaze u noćnu smjenu, dok ih djeca ispraćaju sa suzama u očima.

One su učiteljice u školi vašeg djeteta, koje se svakodnevno trude i vrijedno rade svoj posao, dok im se već i učenici smiju u lice, a roditelji ih napadaju zbog loše ocjene. O odnosu naše vlasti prema tom časnom zanimanju, neću više trošiti riječi.

One su također i mnoge žene koje godinama šalju zamolbe za posao, odlaze na Zavod za zapošljavanje u vječitoj nadi, da će im možda napokon netko, dati bilo kakav posao. Pa kako godine prolaze, tako odlazi i zadnja nada.

One su i mnoge samohrane majke, koje sasvim same brinu o svojoj djeci, bez ikakve pomoći, onog drugog roditelja. Vode teške borbe sa sustavom, koji ne mari, jer one su »samo«... mame. I »samo«... žene. Tužna naša stvarnost...

BJELOVARSKÉ ŽENE RATNICE

Autor Maja Geček-Jelić

Petak, 07 Ožujak 2014 19:47 - Ažurirano Petak, 07 Ožujak 2014 20:01

One su i po mnogima obične, ali meni divne žene, koje su se odlučile usuditi..reći glasno i javno svoje mišljenje, bez straha i licemjerja. One koje se zauzimaju za sebe, ali i za sve nas, za opće dobro, bez osobnog koristoljublja.

To su za mene, žene heroji. Žene ratnice.

One koje se bore. Sa životom samim. One koje nisu niti trenutak odustale, predale se i koje nas svojim životom, sasvim sigurno uvjeravaju, koliko je jaka ženska snaga. I koliko je velika ta nezaustavljiva i beskompromisna hrabrost i upornost – žene.

SRETNAM ŠTO SAM ŽENA

Ali ipak, unatoč svim poteškoćama, problemima i nepravdama, ja sam sretna što sam žena.

I možda umjesto što ponekad jako volimo kukati i samosažalijevati se, moramo se i dalje boriti i težiti onom boljem, pozitivnijem i kvalitetnijem.

I stalno ići naprijed. Možda da se idući put, kada nam ponestane snage i kada nas život »sruši«, sjetimo svih onih žena, koje su marširale, još davne 1908. godine.

Možda ne možemo promijeniti svijet i sasvim sigurno nećemo marširati ulicama New Yorka, ali možemo mijenjati stvari u svom domu, na radnom mjestu, u svojoj neposrednoj okolini, selu, gradu.

Sigurno se jako rijetko ili nikada ne sjetimo, kako još uvijek u svijetu postoje mnoga mjesta, gdje žene nemaju, gotovo nikakva prava. Mjesta gdje žene još uvijek, ne smiju hodati ulicama svog grada, bez feredža na licu.

Postoje mnoga mjesta gdje je ženama određeno, još dok su djevojčice, za koga se moraju udati. Dogovoreni brakovi, još uvijek su nešto, što itekako postoji.

BJELOVARSKÉ ŽENE RATNICE

Autor Maja Geček-Jelić

Petak, 07 Ožujak 2014 19:47 - Ažurirano Petak, 07 Ožujak 2014 20:01

Mnoge žene još uvijek, nemaju pravo na abortus, a u nekim arapskim zemljama, još uvijek postoji običaj, obrezivanja djevojčica i djevojaka. Taj stravično bolan i nehuman običaj, može uzrokovati ozbiljna tjelesna i psihička oštećenja.

Postoje mjesta na svijetu, gdje se žene ubijaju zbog preljuba, a razvod je nešto, što ne postoji.

Mnoge žene trpe nasilje u obitelji, dok mnoge trpe, razne oblike nasilja na poslu.

Živimo u vrijeme i na mjestu, gdje su nam potpuno nezamislive ove stvari.

I možemo zbog mnogo toga biti sretni. A za mnogo toga se možemo, bar pokušati, izboriti.

I ne misliti, da je nešto nemoguće.

Jer, da su tako mislile, Clara Zetkin i tisuće žena, koje su marširale New Yorkom, a kasnije i mnogim drugim gradovima, mi i dan danas, ne bi imale prava i mogućnosti, koja imamo i uzimamo »zdravo za gotovo«.

I zato, neka nam one budu primjeri. Primjeri, kako se ravnodušnošću ne može ništa.

Primjeri, kako je potrebna hrabrost, volja, upornost i snaga, da se stvari mijenjaju na bolje.

A mi to imamo. Jer smo žene.

BJELOVARSKÉ ŽENE RATNICE

Autor Maja Geček-Jelić

Petak, 07 Ožujak 2014 19:47 - Ažurirano Petak, 07 Ožujak 2014 20:01

A žene su oduvijek, bile one koje su mijenjale svijet. Možda ponekad iz sjene, možda u tišini, samozatajno i bez prevelike buke. Možda bez zasluženih zasluga i puno priznanja.

Svima vam drage moje, od srca želim, sretan ovaj dan. Kao i sve druge dane. I proslavite ga onako kako zaslužujete. Ponosno i dostojanstveno.

Jer ste žene i samim time – divne.

A vi muškarci, sjetite se, da je i vas nekada davno ili ne tako davno, rodila, oblačila, hranila i uspavljivala – žena. Pa razveselite, sve žene koje volite.